

Recensie: Bridgerton ★★★★1/2****1/2

Netflix
dinsdag 8 juni 2021

foto © Liam Daniel/Netflix

Recensie:

Het begint alsof het een door Chris Van Dusen verfilmd stationsromannetje is naar de succesvolle romanreeks van Julia Quinn over de liefde en het leven van de jetset én de lekkere roddels die erover de ronde gaan in het negentiende eeuwse Londen. Maar uiteindelijk blijkt de ganse succesvolle Netflixserie veel meer dan dat alleen. Bridgerton bedient namelijk "en dat is zeer slim" zowel de kijkers die houden van de klassieke romantische kostuumdrama's als de liefhebbers van de whodunit (wie is het die de roddels van de Londense elite in 1814 publiceert?). Mensen aan de ene kant die bij elke romance het hart sneller voelen kloppen, maar de serie geeft aan de andere kant ook meer dan voldoende voer voor de cynici met behoorlijk wat scherpe ironische tot ronduit sarcastische dialogen over de liefde en het huwelijk. Het is net die mix, die cocktail, die switch tussen bitter en zoet die constant gemaakt wordt, die je uiteindelijk aan het scherm blijven kluisteren. En er zijn uiteraard die heerlijke plot twists, niet in het minst die in de vierde aflevering, en daarna nog eens in het eerste seizoen die een seizoensfinale kent die je doen verlangen naar meer, naar een nieuw Londens seizoen waar de huwelijksmarkt opnieuw officieel geopend wordt voor zij die deel uitmaken van de society elite, de 'ton'.

In Bridgerton wordt hoog ingezet. Gokken is dan ook een van de thema's die in de serie voorkomt. Zo zien we mannen hun geld winnen of verliezen tijdens een bokswedstrijd, doen de vrouwen dat met de kaarten, of wordt er hoog ingezet op de toekomst van de familie door een huwelijkskandidaat die zich aanbiedt te aanvaarden of af te wijzen. Daphne Bridgerton (Phoebe Dynevor) zet hoog in. Haar plan is om samen met de hertog van Hastings (Regé-Jean Page) gezien te worden op verschillende bals. Ze zullen steeds doen alsof ze het naar hun zin hebben en elkaar dus graag zien. Op die manier probeert ze interesse te wekken bij andere mannen, en vooral een betere partij te vinden dan de man waar haar oudste broer, die de man des huizes is omdat haar vader gestorven is, haar mee wil koppelen. Daphnes plan lukt. Ze wordt hét gespreksonderwerp van het jaar, wekt zelfs de interesse van een prins uit Pruisen en wordt de vraag gesteld waarom Daphne tevreden zou zijn met een hertog als ze een prins kan krijgen. Maar al dat toneelspelel zorgt ervoor dat ze zelf iets begint te voelen voor de hertog en hij voor haar. Kortom: er brandt iets bij beiden. Alleen: hij wil geen kinderen. Blijkt dat ie als kind perfect moest zijn van zijn vader en niet aan de verwachtingen voldeed omdat ie o.a. niet goed kon praten. Zijn vader moest niets van hem weten ook al knokte hij zich erdoor en beende hij zijn achterstand bij dankzij de hulp van Lady Danbury (Adjoa Andoh). Simon kan goed overweg met kinderen, Daphne heeft absoluut een kinderwens. Maar Simon wil dat de bloedlijn van zijn vader stopt bij hem!
(lees steeds verder onder de foto's)

(c) Liam Daniel/Netflix

Bridgerton focust dus ook op imago en doen alsof. De Featheringtons doen alsof ze er nog bij horen maar zitten in feite zwaar in de schulden omdat Lord Featherington (Ben Miller) zware gokschulden heeft. Daar hoopt ie vanaf te geraken door aan bokswedstrijdvervalsing te doen. Wie het minst het voor de wind heeft, is Marina Thompson (knap neergezet door Ruby Barker). Zij is zwanger van George Crane die opgeroepen is voor de oorlog. Al een tijd beantwoordt hij haar brieven niet meer.

Was het wel liefde tussen die twee of alleen maar lust? Marina wordt bijgehouden bij de Featheringtons door een gokschuld van Lord Featherington waar ze verre familie van is. Haar toekomstperspectief ziet er dus erg slecht uit: er is geen geld en een kind op komst van een vader die er niet is. Ze wil trouwen uit liefde en vraagt zich af hoe mevrouw Featherington (Polly Walker) het 22 jaar heeft volgehouden, tijdens zo'n liefdeloos huwelijk met haar man. Colin Bridgerton wordt verliefd op haar. Net voor ze stiekem en snel willen trouwen, komt er een nieuwe editie uit van Lady Whistledown met daarin het schandaal dat Marina al voor haar huwelijk zwanger is, van een andere man.

Daphne van haar kant blijft ook niet gespaard van een schandaal dat toegedekt moet worden voor zij aan trouwen kan denken. Ze wil net als Marina enkel uit liefde trouwen. Als debutante met baron Nigel Berbrooke huwen, vindt ze dan ook geen goed idee. Feit is dat er in het begin van dat zomerseizoen in het Londen van 1813 bitter weinig andere mannen zich aandienen voor Daphne. Marina gaat namelijk "niet geheel verrassend" met de grootste aandacht lopen. Vandaar dat het toneeltje opvoeren met de hertog haar als geroepen komt. Alleen: alles is al geregeld tussen haar broer en de baron. Hoe kan ze daar nog onderuit geraken? En wat is het effectiefst? Een vuistslag? Of hem in het openbaar in discredit brengen?

Of dat nog niet genoeg is wordt ze oneer aangedaan waardoor haar broer en de hertog, die al jaren vrienden zijn, elkaar zullen treffen in een duel. Hij wil liever sterven dan dat ie met haar zou moeten trouwen (en kinderen schenken). De kritiek op de rol die ouders niet of onvoldoende vervullen, is ook niet mals. Ze blijken in Bridgerton hun dochters en zonen onvoldoende voor te bereiden op het huwelijk. Niet alleen Simons vader was er niet voor hem, eigenlijk heeft Daphne ook niet de antwoorden gekregen op haar vragen voor ze trouwde. Hoe je kinderen verwekt bijvoorbeeld moet ze horen van een meid!

Bridgerton houdt zo eigenlijk een spiegel voor van onze eigen maatschappij. Een waar imago en perceptie ontzettend belangrijk zijn en velen zich wentelen in toneel spelen om de schijn hoog te houden naar de buitenwereld toe. Zoals mannen die er eigenlijk stiekeme homoseksuele relaties op nahouden terwijl ze getrouwd zijn met een vrouw, of gehuwde stellen die eigenlijk naast elkaar leven, doen alsof er (nog) liefde in het spel is terwijl sommige huwelijken puur om het financiële gaan en dus verstandshuwelijken zijn! Bridgerton toont die hypocrisie naast veel verborgen eenzaamheid, of mensen die te lijden hebben aan een gebrek aan affectie, waarbij bv. een hertog moet inzien dat er een verschil is tussen zijn echtgenote platneuken en de liefde met haar bedrijven, en kent een niet onbelangrijke emancipatorische laag. Heerlijk zijn de instrumentale kamerorkestversies van Billie Eilish' Bad Guy (op een bal) of Taylor Swifts Wildest Dreams (wanneer Simon en Daphne in de striemende regen op zijn landgoed de liefde bedrijven).

(c) Liam Daniel/Netflix

Interessant is het emancipatorische personage van Eloise Bridgerton (Claudia Jessie) dat volgend seizoen debutante zal worden in de Londense ton. Ze hekelt bals en is er sceptisch over, verdiept zich liever in boeken, en wil Lady Whistledown ontmaskeren. Hoe zal zij haar weg vinden in het leven? Een vraag die we ons ook stellen over Marina en de Featheringtons na wat er zich afspeelt in de laatste aflevering van het eerste seizoen. En dan zijn er nog de clandestiene relaties van Henry Granville (buitenechtelijke seks met een man), Anthony Bridgerton (clandestiene seksuele relatie met operazangeres Siena Rosso) en Benedict Bridgerton (clandestiene relatie met kledster Genevieve Delacroix). 'Het vergt moed om buiten de traditionele verwachtingen van de maatschappij te leven.' klinkt het uit de mond van Granville. Maar het is maar de vraag hoe dat alles zal uitdraaien voor deze personages. Seizoen 1 van Bridgerton zaait dus meer dan voldoende

potentiële schandalen die later in het openbaar kunnen komen met alle mogelijke gevolgen van dien. Lady Whistledown zal kortom nog niet snel uitverteld geraken ...
< Bert Hertogs >